Docnr31

Bijlage 1 Achtergrond bijstelling aanpak ammoniakemissie-eisen veehouderijen OV

Dit document is "work in progress". Er staan nog veel zaken aangeduid met PM. Deze zaken moeten nog goed uitgezocht worden. Daarnaast betreffen dit voorstellen voor mogelijke wijzigingen in een aanpak die nog goed doordacht moeten worden en waarvan de risico's nog goed in beeld gebracht moeten worden.

Hieronder is een voorstel voor de aanpak op verschillende aspecten toegelicht.

Ammoniakemissie-eisen voor veehouderijen als natuurbeheermaatregel

Vanaf 2009 is de noodzaak onderkend om ammoniakemissie van veehouderijen te beperken vanwege de instandhoudingsdoelen van Natura 2000-gebieden. De in het Convenant 'Stikstof en Natura 2000' opgenomen afspraken zijn 'omgezet' in provinciale emissie-eisen die uiteindelijk in de Omgevingsverordening (OV) terecht zijn gekomen. In eerste instantie ging het hierbij om eisen aan huisvestingssystemen, in de loop der jaren zijn ook steeds meet andere maatregelen mogelijk gemaakt. In dit convenant wordt ervan uitgegaan dat er een noodzaak bestaat om maatregelen te treffen vanwege de instandhoudingsdoelstellingen van Natura 2000-gebieden. Dit komt overeen met het bepaalde in artikel 6, tweede lid, Habitatrichtlijn (Hrl) én art 2.4, derde lid, Wet natuurbescherming (Wnb) dat de grondslag vormt voor Provinciale Staten om regels te stellen (thans artikel 4.1 en 4.6 Omgevingswet (Ow)). Daarom moeten de eisen die in de OV (en haar voorlopers: de IOV, de Verordening Stikstof en Natura 2000 en Verordening natuurbescherming) worden gesteld worden aangemerkt als een 'passende maatregel'. Dat kan ook niet anders, omdat PS anders geen bevoegdheid hebben om dit soort regels op te leggen aan ondernemers. Op provinciaal niveau zijn PS en GS immers wettelijk verplicht om passende maatregelen te nemen wanneer dat vanwege de staat van instandhouding van Natura 2000-gebieden noodzakelijk is.
Dit is ook als zodanig ook eerder aan de Staten gecommuniceerd zoals bijvoorbeeld in deze statenmededeling (zie kernboodschap 4).

Wanneer de ammoniakemissie-eisen gelden als een beheermaatregel, als bedoeld in artikel 3.59 Besluit kwaliteit leefomgeving (hierna 'natuurbeheermaatregel'), dan is geen natuurvergunning meer nodig voor de uitvoering daarvan. Beheermaatregelen zijn gericht op het verbeteren van de staat van instandhouding en vallen daarmee niet onder de Natura 2000-activiteit (dat is een activiteit die mogelijk negatieve effecten heeft op de instandhoudingsdoelstellingen van Natura 2000-gebied). Om daar aan te kunnen voldoen is het noodzakelijk:

1. Dat het project dan wel de activiteit daadwerkelijk bijdraagt aan het behalen van de instandhoudingsdoelen van het gebied; en
2. Dit ook het hoofddoel is van het project of de activiteit.

Hiermee wordt ook aangesloten bij jurisprudentie[1]. De rechtbank geeft in deze uitspraak aan dat er: *"bij het treffen van passende maatregelen geen 100% zekerheid hoeft te zijn over het effect van de maatregelen. Met andere woorden, als een innovatieve techniek wordt voorgeschreven als passende maatregel hoeft het college hierbij niet met 100% zekerheid het effect van deze techniek aan te tonen. Het college kan zelfs de proef op de som nemen en voor een bepaalde tijd een verplichting opleggen."*

Het is daarbij nodig dat er ten minste sprake is van een substantiële reductie van stikstofemissie en depositie per geval met de natuur als oogmerk, wil een dergelijke activiteit kunnen kwalificeren als beheermaatregel.
Op grond van de ammoniakemissie-eisen is een reductie vereist, waarbij in het huidige systeem de behaalde reductie vervolgens kan worden opgevuld tot aan het plafond van de referentiesituatie. Feitelijk gebeurt dit veelal; de maatregel van de reductie wordt bekostigd door het houden van meer dieren. Daarmee zorgen de huidige ammoniakemissie-eisen er vooral voor dat er in de deken een reductie plaatsvindt. Veehouders moeten immers dier- of fosfaatrechten kopen van derden om meer dieren te kunnen houden. Daarnaast worden elders oudere stallen gesloopt (o.a. stalderen of er wordt geen vee meer in gehouden), zodat er per saldo een verduurzaming plaatsvindt. Maar op locatieniveau hoeft er geen emissiereductie op te treden, waardoor een vergunning is vereist om met zekerheid te kunnen stellen dat er geen significante effecten op N2000-gebieden plaatsvinden (vanwege enerzijds intern salderen en anderzijds onzekerheden over de werking van systemen, c.q. de Rav/Or-systematiek).

Om zekerheid te krijgen over stikstofreductie op locatieniveau wordt aannemelijk geacht dat 'opvullen' (meer dieren gaan houden ten koste van de behaalde reductie) aan banden moet worden gelegd, zodat er zekerheid is over een reductie op locatieniveau en zo de juridische houdbaarheid van het zien van de passende maatregel als een natuurbeheermaatregel wordt vergroot. De stikstofreductie wordt immers specifiek gerelateerd aan overbelaste Natura 2000-gebieden (c.q. overbelaste habitats binnen die gebieden) wanneer er gesproken wordt over een natuurbeheermaatregel, waar de ammoniakemissie-eisen in de huidige situatie met name een stikstofreductie in de deken bereikt, omdat opvullen mogelijk is.
Hekkelman Advocaten vindt het aanvullend ook te verdedigen dat geen sprake is van een natuurvergunningplicht (lees: beheermaatregel) in het geval een substantiële reductie van ammoniakemissies wordt gerealiseerd via een emissiearm huisvestingssysteem, en daar tegenover een zeer beperkte restemissie voor de uitbreiding van het aantal dieren/wijziging van de diersoort mogelijk wordt gemaakt. Zij geven aan dat dit mogelijk wordt geacht conform artikel 6.2 van de Hrl, omdat bij de maatregel rekening wordt gehouden met de vereisten op economisch en sociaal gebied (artikel 3.56 van het Bkl). De beperkte restemissie zou dan als onlosmakelijk onderdeel van de ammoniakemissie-eisen (de beheer-/natuurmaatregel) moeten worden beschouwd. Er is dan geen sprake van een Natura 2000-activiteit, omdat de activiteit direct verband houdt met of nodig is voor het beheer van een Natura 2000-gebied. Randvoorwaarde is wel dat de meerwaarde voor Natura 2000-gebieden aanwezig is. En dat de zeer beperkte bedrijfsuitbreiding/wijziging valt binnen de eisen die de Omgevingsverordening Noord-Brabant stelt aan de ammoniakreducties.
Het beperkt opvullen van de restemissie volgt niet duidelijk uit jurisprudentie, maar kan aan de hand van bovenstaande redenering mogelijk juridisch houdbaar worden gemotiveerd. Samenvattend biedt deze aanpak dus meer mogelijkheden in het omgaan met de onzekerheid in de werking van stalsystemen, aangezien (100% zekerheid over de werking van stalsystemen bij vergunningverlening) en het aantonen van additionaliteit.

<u>Van harde normen naar streefwaarden</u>
Zoals hierboven aangegeven biedt deze aanpak meer ruimte in het omgaan met emissiefactoren van stalsystemen en voer- en managementmaatregelen, omdat geen 100% zekerheid noodzakelijk wordt geacht. Hiervoor worden de huidige harde ammoniakemissie-eisen gewijzigd in streefwaarden. Deze streefwaarden dienen wel met een behoorlijke aannemelijkheid te kunnen worden gehaald. Uitgangspunt bij de streefwaarden is het principe van best beschikbare techniek (BBT). BBT wordt bepaald met hulp van beoordeling van deskundigen. Gedacht wordt om te werken met een "catalogus" van systemen met

"behoorlijk zekere/geborgde" emissiecijfers (voor stallen/voermaatregelen/managementmaatregelen/monitoring/ verantwoording) (PM – nader onderzoek nodig).
De wijze om te voldoen aan de streefwaarden is een keuze van de ondernemer.
Mogelijkheden zijn:
- stalsystemen;
- voer/managementmaatregelen;
- minder dieren.

In deze aanpak willen we mogelijkheden bieden voor biologische en extensieve bedrijven. Dit in lijn met de huidige emissie-eisen (met een uitzondering voor natuurinclusieve bedrijven). Juist in de directe omgeving van Natura2000 gebieden is het wenselijk dit type (rundvee)bedrijven te behouden en te versterken. Dit omdat daar extensievere vormen van grondgebruik nodig zijn voor het bereiken van een goede staat van in stand houding. Dit is in overeenstemming met onze aanpak voor de overgangsgebieden.
In de wijziging van de aanpak kunnen we dit als volgt vorm geven: biologische bedrijven en extensieve bedrijven rond de Natura2000 gebieden worden uitgezonderd van het verbod op opvullen tot de vergunde emissie op locatieniveau. Vereiste is SKAL-certificering en/of een voldoende lage veebezetting. Met een lage veebezetting zorgen we ervoor dat het aantal locaties waar deze opvulling mogelijk is beperkt blijft. PM Uit te werken punten zijn dan:

- Welke veebezettingsnorm? In de huidige uitzondering hanteren we 2 gve per hectare. Als je kijkt naar grondgebondenheid in termen van alle mest kunnen aanwenden zou je uit moeten gaan van 1,5 gve per hectare; PM 5.1.2.e zoekt uit of dit in delegatiebesluit past.
- Stellen we nog verdere eisen aan de bedrijfsvoering (in de handreiking 1.000 punten BBM); 10 oktober: onderdeel is uitzondering voor biologisch/extensief, we werken nog uit hoe? Maar moet je al wel behoorlijke zekerheid over hebben. Nog goed kijken hoe het er nu staat.
- Tot welke afstand mag grond bij een locatie worden gerekend (in de huidige OV 15 km, is vanuit bovenstaande redenering aan de ruime kant)
- Hanteren we hiervoor 5000 meter of een andere zone?

<u>Generiek, maar ook gebiedspecifiek per N2000-gebied</u>
De huidige aanpak is een generieke aanpak van stikstofemissies vanuit alle veehouderijstallen. Hierdoor is een substantiële stikstofreductie gegarandeerd (veel veehouderijen) en dat is belangrijk voor deze aanpak. Wanneer echter vanuit N2000-gebieden gebiedspecifiek wordt gekeken blijkt echter dat deze generieke aanpak in combinatie met een gebiedspecifieke aanpak tot meer en efficiëntere stikstofreductie kan leiden. Immers dichterbij een N2000-gebied gelegen betekent in regel een groter effect op dat betreffende N2000-gebied.
Zoals hiervoor al aangegeven vraagt het zien van de ammoniakemissie-eisen als een natuurbeheermaatregel nadrukkelijk om te kijken naar de benodigde stikstofreductie vanuit de N2000-gebieden.
Daarom wordt voorgesteld om te werken met een zone om de stikstofgevoelige N2000-gebieden, waarbij gewerkt wordt met verschillende regimes binnen en buiten die betreffende zone.

Aan de hand van simulaties is voor enkele stikstofgevoelige N2000-gebieden bekeken hoeveel veehouderijen zich binnen bepaalde afstanden bevinden van de gebieden en wat dit qua effect betekent voor deze gebieden. Hieruit kan geconcludeerd worden dat een zone van circa 250/500 meter waar over gesproken wordt in de overgangsgebieden in Brabant te beperkt is. Diverse "piekbelasters" zijn bijvoorbeeld buiten die zone gelegen, zo

blijkt uit de simulaties. Voor een gedegen gebiedsgerichte stikstofaanpak moet in Brabant daarom eerder worden gedacht aan een grotere afstand, bijvoorbeeld van 5000 meter. PM nader onderbouwen/onderzoeken welke afstand.

Wanneer we bijvoorbeeld spreken over een afstand van 5000 meter om de Brabantse stikstofgevoelige N2000-gebieden met een stikstofopgave dan valt daar conform de kernregistratie dierverblijven (KRD) ongeveer 43% van de veehouderijlocaties van Brabant in. Het betreft dan ongeveer 40% van de vergunde ammoniakemissies vanuit stallen. Gezien het voorgaande wordt daarom voorgesteld om in deze aanpak te werken met een zone van 5000 m rond de stikstofgevoelige N2000-gebieden. Het onderstaande kaartje geeft hiervan een beeld.

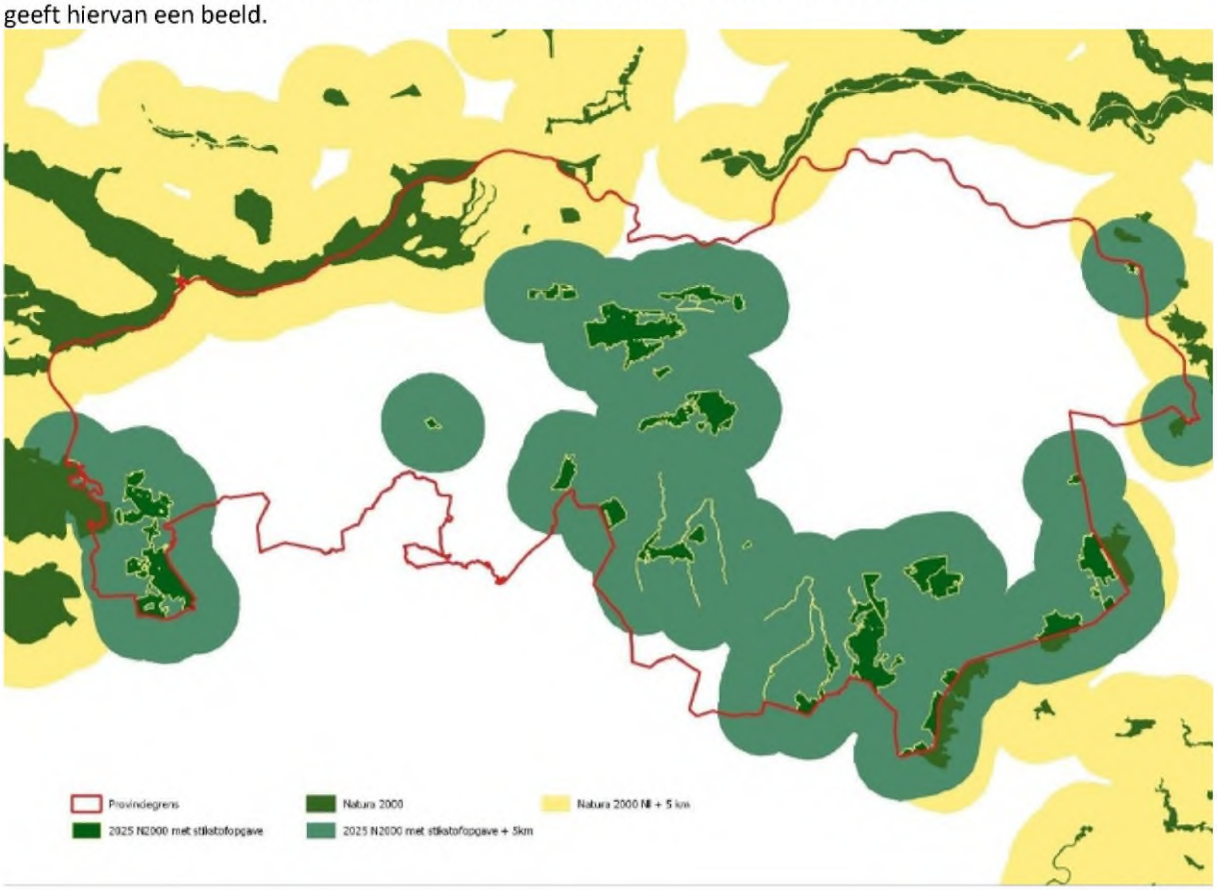

Zoals hierboven aangegeven wordt voorgesteld om te werken met een strenger regiem binnen de zone. Voorgesteld wordt om:

- Onderscheid te maken in mogelijkheid om ontstane stikstofreductie op te vullen (zoals bijvoorbeeld opvullen door meer dieren te plaatsen) binnen en buiten de zone. Bijvoorbeeld het opvullen van de ontstane stikstofreductie niet toe te staan binnen de zone. Buiten de zone kan het opvullen van de ontstane stikstofreductie slecht in beperkte mate mogelijk worden gemaakt. Voorgesteld wordt om maximaal x % opvulling van de ontstane stikstofreductie toe te staan. PM aan de hand van Hekkelman advies.
  Hierbij wordt opgemerkt dat opvulling wel mogelijk is voor extra stikstofreductie die ontstaat wanneer een bedrijf boven de streefwaarde reduceert.
- Onderscheid te maken in het hanteren van een vast locatieplafond vanaf 2035 (zie onder kopje “van emissie-sturing op dierplaatsniveau naar locatie-emissieplafond”).

Uit de voornoemde simulaties van de zone van 5000 meter om enkele Natura-2000 gebieden blijkt dat de situatie van de aanwezige veehouderijen en de effecten per gebied

sterk varieert. Ook blijkt dat er met de voorgestelde aanpak nog altijd "piekbelasters" zijn. Dit vraagt echter om een specifieke aanpak per gebied die aansluit op deze aanpak. Hierbij gaat het nadrukkelijk om maatwerk bij individuele veehouderijen. Hierbij zou verplaatsing van bedrijven binnen de genoemde zone naar een locatie buiten de zone een optie kunnen zijn.

<u>Van emissie-sturing op dierplaatsniveau naar locatie-emissieplafond</u>
Deze aanpak is gericht om vanuit het huidige systeem van emissie-sturing op dierplaatsniveau in stappen toe te werken naar een locatie-emissieplafond.
Na ontvangst van de melding (zie hieronder) bepalen we aan de hand van de per 1 juli 2024/2026 aanwezige stallen en de leeftijd van de daarin aanwezige stalsystemen gecombineerd met de streefwaarden in bijlage VI wat de op die datum toegestane emissie is (dus op basis van feitelijk aanwezige productiecapaciteit). Dat is het start locatie-emissieplafond.
Dit plafond neemt in de loop van de tijd af als meer stallen op de locatie de leeftijd van 15 respectievelijk 20 jaar bereiken. In de aanpak zullen dat de momenten van het voldoen aan de streefwaarden voor de betreffende diercategorie blijven en daarmee de investeringsmomenten voor de ondernemer.

In 2035 zetten we de dan geldende locatie-emissieplafonds om in een 'vast' locatie-emissieplafond.
Deze verschilt binnen en buiten de zone rond de N2000-gebieden:

- Buiten die zone geldt een generieke reductietaakstelling (bijvoorbeeld uitgaande van de 42% uit de Bouwstenen IPO-LTO, rekening houdend met de gerealiseerde emissiereductie door beëindiging etc).
- Binnen die zone komt een strenger plafond. Gerelateerd aan de mate de overbelasting van een N2000 gebied (op grond van de NDA's) of net als buiten de zone gebaseerd op de bouwstenen en dan uitgaande van 46%. De juridische houdbaarheid is waarschijnlijk groter als we dit plafond relateren aan de mate van overbelasting.

PM: hier al noemen per sector bepalen? Of iets inbouwen dat locatie-emissieplafond wordt bepaald aan de hand van aanpassing stallen conform streefwaarden (BBT) of naar boven wordt bijgesteld nav bovenstaande percentages? sectoren die makkelijk veel kunnen reduceren tzt weer kunnen opvullen terwijl andere sectoren juist moeten krimpen.

Voorgesteld wordt om in 2030 een check te doen van de vastgestelde "vaste" locatie-emissieplafonds, om te bekijken of deze op het gewenste niveau zijn vastgesteld om de doelen te halen. Hierbij worden de volgende aspecten meegenomen:

1. Emissiereductie in de periode 2019 – 2030 door autonome ontwikkelingen en andere maatregelen (stopperregelingen, maatwerk omgevingskwaliteit, lagere bemestingsnormen (derogatie) etc.)
2. De reëel (geborgd) te verwachten emissiereductie van maatregelen tot en met 2035.
3. De tussendoelen die in de BOS 2.0 per N2000-gebied gesteld zijn.
4. Andere maatregelen die in en rond de stikstofgevoelige gebieden met stikstofopgave zijn genomen, zoals natuurherstelmaatregelen (inclusief hydrologische maatregelen).
5. Situatie in de stikstofgevoelige N2000-gebieden met stikstofopgave, zodat duidelijk is wat er eventueel nog nodig is.

6. De hierboven genoemde landelijke percentages zijn ingesteld voor de hele sector en niet als bedrijfsplafond. Voor Brabant zou het percentage best hoger kunnen liggen vanuit natuurdoelen. PM uitzoeken

PM: hoe omgaan met de (toekomstige) situatie dat het locatie-emissieplafond op basis van stalsystemen/technieken lager is dan het plafond op basis van de berekening. Mag een ondernemer dat dan opvullen?

PM uitgewerkt voorbeeld met drie stallen met tijdlijn en vast locatie-emissieplafond en checkmoment in 2030

Van vergunningplicht naar melding en maatwerkvoorschrift

Omdat er sprake is van een natuurbeheermaatregel is er geen vergunningplicht. Dat betekent dat iedereen naar believen invulling kan geven aan het voldoen aan de ammoniakemissie-eisen. Dat is zowel vanuit de wettelijke taak van de provincie om geborgde maatregelen te treffen als vanuit toezicht en handhaving onwenselijk. De afname van emissies moet juridisch verankerd worden om als natuurbeheermaatregel te kwalificeren.
Daarom wordt een meldplicht in de Omgevingsverordening opgenomen. De ondernemer moet dan uiterlijk 4 weken voordat hij de activiteit gaat verrichten (maatregelen treft) een melding indienen waarin hij aangeeft:

- welke maatregelen worden getroffen om aan de ammoniakemissie-eisen te voldoen;
- een berekening overleggen hoe hoog de emissie na het treffen van de maatregelen zijn.

Op basis van de melding nemen GS een maatwerkbesluit waarin de maximale ammoniakemissie op locatieniveau wordt vastgelegd. In het geval dat de veehouderij beschikt over een natuurvergunning is het niet mogelijk een separaat maatwerkvoorschrift vast te stellen. Het maatwerkvoorschrift moet dan als vergunningvoorschrift aan de vergunning worden gekoppeld.
Doordat de meeste bedrijven meerdere dierverblijven hebben die op verschillende momenten aangepast moeten worden (termijn van 15/20 jaar), ontstaat een in de tijd dynamisch, afnemend bedrijfsplafond dat telkens wordt vastgeklikt met een maatwerk- of vergunningvoorschrift.
Met dit systeem wordt ook voor ondernemers (voor zover mogelijk) juridische zekerheid geboden over hun referentiesituatie.

Bij voorgaande systematiek moet opgemerkt worden dat er (nog) geen jurisprudentie is of een maatwerkvoorschrift als referentiesituatie kan dienen voor de ondernemer. Zowel Hekkelman als de landsadvocaat geven in separate adviezen aan dat zij denken dat dit juridisch standhoudt. Ook is voornoemde systematiek afgestemd met de ODBN. Juridische zekerheid daarover is er echter niet.

Economische haalbaarheid

Voornoemde wijzigingen betekenen ook iets voor de economische haalbaarheid van de Brabantse aanpak. Waar eerder vergroting van productiecapaciteit mogelijk was in combinatie met de toepassing van reducerende huisvestingssystemen (opvulling), wordt deze mogelijkheid nu weggehaald. Enerzijds behoort het tot een normaal ondernemersrisico dat je je bedrijf moet verduurzamen. Voor bedrijven in andere sectoren

is dit sinds jaar en dag usance. De (huidige en toekomstige) regeling sluit voorts aan bij een redelijke afschrijvingstermijn van de systemen.
Anderzijds worden er (soms) hoge investeringskosten gevraagd wat (afhankelijk van de situatie) onredelijk kan uitpakken voor ondernemers.
In de huidige situatie hebben ondernemers in principe de mogelijkheid om (dit stokt nu op het niet kunnen verlenen van vergunningen) de nadelige impact op de bedrijfsresultaten te dempen of te compenseren door te groeien (tot de vergunde emissie). In de hiervoor beschreven aanpak vervalt deze mogelijkheid geheel of gedeeltelijk. Gelet op wat we weten van de bedrijfseconomische structuur van de veehouderijbedrijven is er een reëel risico dat dit op een groot deel van de bedrijven leidt tot een sterk negatieve impact op het bedrijfsresultaat.
PM Voorgaande vergt zorgvuldig onderzoek naar de bedrijfseconomische gevolgen voor ondernemers. Is de regeling economisch uitvoerbaar en zo nee, is het nodig en mogelijk om te voorzien in compenserende maatregelen. Uitzoekwerk gaat ook over nadeelcompensatie mogelijkheden, inzet ORR, relatie tot staatssteun, mogelijkheid voor extern salderen, voorfinanciering, mogelijkheden geld GGA etc.
Dit aspect is zeer relevant voor het verkrijgen van draagvlak voor de hiervoor beschreven aanpak.

Wijzigingen in OV

De aanpak vraagt vervolgens om wijzigingen in de OV en bijlage VI van de OV. Het gaat dan om wijzigingen als:

- Meldplicht instellen dat verouderde dierverblijven op bedrijfsniveau/dierplaatsniveau moeten voldoen aan de ammoniakemissie-eisen in bijlage VI, op 1 juli 2026.
- Regelen dat de afname van reductie niet (binnen zone vanaf stikstofgevoelig N2000-gebied) of in beperkte mate (buiten zone vanaf stikstofgevoelig N2000-gebied) opnieuw ingezet mag worden voor het houden van meer dieren;
- Maatwerk- of vergunningvoorschrift: bij de melding moet de ondernemer aangeven met welke maatregelen hij aan de ammoniakemissie-eisen gaat voldoen en daarvan een berekening overleggen. Die berekende emissie wordt als locatieplafond vastgelegd met een maatwerk- of vergunningvoorschrift.
- Vast locatie-emissieplafond voor 2035 opnemen en controlemoment in 2030.
- Bijlage VI aanpassen en continu actualiseren ogv BBT en beschikbare maatregelen
    - Streefwaarden ipv emissienormen voor alle diercategorieën.
    - PM bijstelling reductiepercentages
    - Toepasbare huisvestingssystemen en andere maatregelen benoemen waarvan aannemelijk is dat de streefreductie gehaald kan worden. Actualiseren op basis van beschikbaarheid nieuwe maatregelen/systemen.
- Bij aanpassen datum voor alle sectoren naar 1 juli 2026: overgangsrecht voor situaties die een aanvraag hebben ingediend voor 1 oktober 2023 dat de ammoniakemissie-eisen 01-07-2024 blijven gelden.

Voorgesteld wordt om een concept-regeling bij de voornoemde statenmededeling te voegen. Dit concept kan dan met diverse actoren worden doorgesproken. Hieronder is een planning voor het dossier met de statenmededeling opgenomen.
Na de herfstvakantie wordt vervolgens een aanvullende Nota van wijzigingen aan GS voorgelegd om de wijzigingen toe te voegen aan het statenvoorstel tot wijziging van de Omgevingsverordening NB, dat op 11/12 december 2025 in PS wordt behandeld.
Juridisch gezien mogen PS ambtshalve wijzigingen doorvoeren in een eerder ter inzage gelegen ontwerp wijziging. Dat is ook al vaker gebeurd. Hoewel er geen enkele uitspraak

bekend is dat dit niet zou mogen en er wel van voor de Omgevingswet diverse uitspraken zijn dat dit is toegestaan, is er altijd een risico dat als dit wordt aangevochten een rechter oordeelt dat het besluit onzorgvuldig genomen is.

Planning dossier en statenmededeling met wijzigingen aanpak op hoofdlijnen

	Inhoud	Bestuurlijk/politiek	Vertrouwelijk/openbaar/ met wie delen?
22 september	BO: memo collegiale afstemming (aanvullingen om mee te nemen voor GS) Voorbereiding 26 september	Bila's met fracties van coalitie	
23 september		GS: Besluit memo collegiale afstemming (outline)	
25 september	Afstemmingsmoment met gedeputeerde – laatste voorbereiding 26 september		
26 september		Oordeelsvormende bijeenkomst PS	Aankondiging (geen inhoud)
26 september – 5 oktober		Informeren partners (BAJK, ZLTO) Informeren fracties coalitie	Vertrouwelijk Vertrouwelijk
29 september	BO concept-Statenmededeling met hoofdlijnen wijzigingen aanpak		
30 september		Oriënterende bespreking concept-Statenmededeling met hoofdlijnen wijzigingen aanpak	
6 oktober	BO: Statenmededeling met hoofdlijnen wijzigingen aanpak (eventuele aanvullingen om mee te nemen naar GS vanuit besprekingen coalitiefracties/partners)		
7 oktober		GS: besluitvorming Statenmededeling met hoofdlijnen wijzigingen aanpak (inclusief conceptregeling) tbv PS	
7 – 9 oktober		Informeren partners Informeren fracties coalitie	Vertrouwelijk
10 oktober		PS: Statenmededeling met hoofdlijnen wijzigingen aanpak (incl. conceptregeling)	

Datum

23 september 2025

Documentnummer